Камбанка

брой 1 (год. 2) март, 2013

Детско списание

Издание на храм „Св. Атанасий“ Варна

С благословението на Варненски и Великопреславски Митрополит Кирил

БЛАГОВЕЩЕНИЕ

„... Радвай се благодатна! Господ е с тебе; благословена си ти между жените“ (Лука 1:28).

Съпрузите Йоаким и Анна от еврейския град Назарет дълго време нямали деца. Но ето, че дошло време и Бог чул молитвите им, дарил ги с момиченце. Нарекли го Мария. За благодарност към Бога, когато Мария станала на 3 години родителите й я завели в Йерусалимския храм, за да служи на Бог и да изучава Свещеното Писание. Когато пораснала, трябвало да напусна храма. Но понеже дала на Бог обещание да не се омъжва, а да живее в девство, отишла при своя сродник Йосиф, който да се грижи за нея. Мария прекарвала дните си в молитва, четене на Свещените книги и ръкоделие.

И ето, че дошло времето, когато Бог решил да изпрати дългоочаквания Спасител на хората, за да ги избави от греховете им и да им възвърне загубеното райско блаженство. Мария била най-добродетелната сред девиците, имала чисто и добро сърце. Затова Бог избрал нея за майка на Божия Син.

В един хубав пролетен ден, когато Мария седяла вкъщи и четяла Свещеното Писание, станало чудо. Пред нея се явил небесен пратеник - Ангел Гавриил и я поздравил: „Радвай се, благодатна! Господ е с тебе; благословена си ти между жените“ (Лука 1:28). Вестителят се обърнал към Дева Мария с традиционния за онова време поздрав за радост, като я нарекъл „благодатна“. Така, приветствайки я, Ангелът й подсказвал, че тя е получила Божието благоволение. Предал й благословение за участие в дело, каквото не било възлагано на нито една жена в света. Дева Мария

като чула поздрава му, се смутила, но веднага Ангел Гавриил я успокоил и побързал да изясни думите си. Той й казал: “ Не бой се Мариам, понеже ти намери благодат у Бога; и ето, ти ще заченеш в утробата, ще родиш Син и ще Го наречеш с името Иисус. Той ще бъде велик и ще се нарече Син на Всевишния“ (Лука 1:30-32). Света Дева приела със смирение и с покорност, но и с голяма радост избора на Бог тя да стане майка на Спасителя на света. Трябвало да роди Божия син и да Го нарече Иисус, което на еврейски език означава „Господ е спасение“. Затова наричаме Дева Мария - Света Богородица.

Като Майка на Божия Син, Бог издига Света Дева Мария най-високо в Царството Небесно. Тя е наша застъпница и помощница и нейните молитви имат най-голяма сила пред Бога.

Вестта, която донесъл Ангелът, била радостна не само за Дева Мария, но и за цялото човечество. Тя се нарича блага вест, т.е добро, радостно известие. Това събитие е описано в Библията от свети евангелист Лука (1:26-38). Празникът, в негова чест се нарича Благовещение и е много радостен, защото слага началото на нашето спасение. Църквата го празнува на 25 март.

Благовещение е празник, честван в България до 50-те години на 20 век като „Ден на майката и жената – християнка”. Днес традицията Благовещение да се преживява не само като църковен празник, но и като ден за почит на майката, е позабравена. Хубаво би било, празникът да се възроди в истинската му същност, като на този ден отдадем почит и на нашите майки.

Подготви: Филка Лефтерова

„Камбанка" ви разказва...

ВЪРБОВИ КЛОНКИ

Утре е Връбница. Пролетта нахлува през отворения прозорец в стаята ми.

- Добро утро, сънено момче!

Ставам и поглеждам навън. В градината се пукат пъпките на плодните дървета. Литнали са пъргавите пчели да събират мед. Те се навират в чашките на белите цветове и смучат.

- Чурулик, чурулик! – пеят птиците в новите си гнезда.

В училище учителят ни каза:

- Деца, иска ли някой да дойде с мене долу, до воденицата? Свещеникът ме помоли да накършим върбови клончета за църквата „Света Марина”. Трябват за празника, за Връбница.

- Всички ще дойдем! – извикахме ние.

Подир пладне слязохме на дядовата Мокрева воденица. Тя неуморно трака и бучи. Мели великденско брашно, за краваите. Учителят издяла една върбова пи-

щялка и записука с нея като ново пиле. Като се върнахме в града, натрупахме в църквата пред олтара цяла грамада зеленина.

Как весело бие църковната камбана на Връбница! На този ден Спасителят на човечеството Иисус Христос е влязъл в Йерусалим, яхнал ослица. Улиците, по които е минал, са били отрупани със зеленина… И ние накършихме нашата си зеленина!

Баба донесе у дома едно благословено в църква върбово клонче. Сложи го пред иконата – за здраве.

Птиче кацна в клоните срещу отворения прозорец и запя:

- Чурулик, чурулик, чурулик!

Автор: Ангел Каралийчев
Илюстрира: Тереза Зиковска

Сръчни ръчички

УКРАСА НА БОЯДИСАНИ ЯЙЧИЦА

Мили дечица,
В този брой ще ви покажа как безопасно да декорирате вече боядисаните великденски яйчица с подправки и подръчни материали, така че и след декорацията да бъдат годни за ядене.

Необходими материали:

Боядисано яйце, ножица, двустранно тиксо, подправки (сол, червен пипер), блестяща опаковка от бонбон (сн.1)

Стъпка по стъпка:

1. Изрязвате три правоъгълничета (с дължина 2 см) от двустранното тиксо и ги залепяте върху яйцето.

Изрязвате три квадратчета от двустранното тиксо и ги заобляте от едната страна, за да се получи формата на купол. Залепяте ги над правоъгълниците (сн.2).

1

2

3

2. Отлепяте хартиения слой от заобленитe детайли и посипвате с червен пипер. Получиха се червени куполи (сн.3).

3. Отлепяте хартиения слой от правоъгълниците и първо залепяте по средата на всеки правоъгълник по едно парченце лентичка от опаковката от бонбон (с размер 2 мм x 7 мм) (сн.4).

4

5

6

4. След това поръсвате със сол (сн.5). Получи се бяла фасада на църквата със златни прозорци.

5. Залепяте парче двустранно тиксо от обратната страна на опаковката от бонбон и изрязвате тънка лента с ширина 2 мм (сн.6).

6. Нарязвате на парченца с дължина 7 мм. Отлепяте хартиения слой и залепяте под формата на кръстчета парченцата златна лента над куполите (сн.7).

7. Готово! (сн.8)

А сега пофантазирайте и направете и свои весели декорации на яйцата.

Можете да използвате също парчета плат и прежда. Приятна работа!

Подготви: Йоанна Калешева

7

8

Оцветете

СВЕТИ ВЕЛИКОМЪЧЕНИК ГЕОРГИ

Чества се на 6 май

Преди много, много години в Кападокия- Мала Азия, в богато и знатно семейство се родил младенец. Нарекли го Георги. Той бил възпитан в християнска вяра и добродетелен живот. Когато бил още дете, баща му пострадал заради вярата си в Христос, и той, заедно с майка си се преселил в родното й място- Палестина. Георги израснал умен, красив и храбър момък. Той постъпил в римската войска, а когато се отличил в много битки със своето безстрашно юначество, самият император Диоклетиан го почел с управителска титла още на двадесетгодишна възраст и от любов към него го взимал в царските палати, където момъкът се ползвал с голямо уважение между царедворците.

Майката на Георги починала и той останал наследник на голямо богатство. По това време император Диоклетиан издал строги закони срещу християните. Той заповядал да се изгарят книгите им, да бъдат разрушавани храмовете им, а самите те да бъдат предавани на мъчение.

Научавайки за това, младият Георги, чието сърце горяло от любов към Бога, веднага започнал да се подготвя да защити вярата си. Той освободил робите си, а имотът и парите, наследени от майка му, раздал на бедните. Явил се в двореца пред Диоклетиан и заявил:

- Аз съм раб на Христа, моя Бог; с надежда в Него дойдох доброволно тук пред вас, за да свидетелствам за истината.

- Коя е тази истина, Георги?

- Истината е сам Иисус Христос, Когото вие гоните- отговорил светията.

На съветите и увещанията на императора да се откаже от своя Бог, Георги отговорил:

- Царю, ако беше познал чрез мене Истинния Бог и ако Му беше принесъл жертва на християнско хваление, Той би те удостоил с безсмъртно царство, защото царството на което се наслаждавате сега, е непостоянно, суетно и скоропреходно и всички блага, които ви дава, са кратковременни и съвършено безполезни.

Заради твърдата си вяра, Георги бил хвърлен в тъмницата и бил подложен на жестоки мъчения. Той мъжествено търпял всичко и непрекъснато се молел, като не усещал никаква болка, сякаш спокойно си почивал. Като видял Георги притихнал и облян в кръв, Диоклетиан помислил, че той е умрял и заповядал да го снемат от колелото на мъченията, а сам отишъл в храма на Аполон, за да се поклони на идолите. Скоро след това светло сияние озарило мястото на мъченията и от небето слязъл Ангел, който напълно изцерил раните на светеца. Царицата, виждайки чудото, което се случило с Георги, повярвала в Христос. А Диоклетиан се ожесточил още повече към момъка и заповядал да го подложат на ново мъчение.

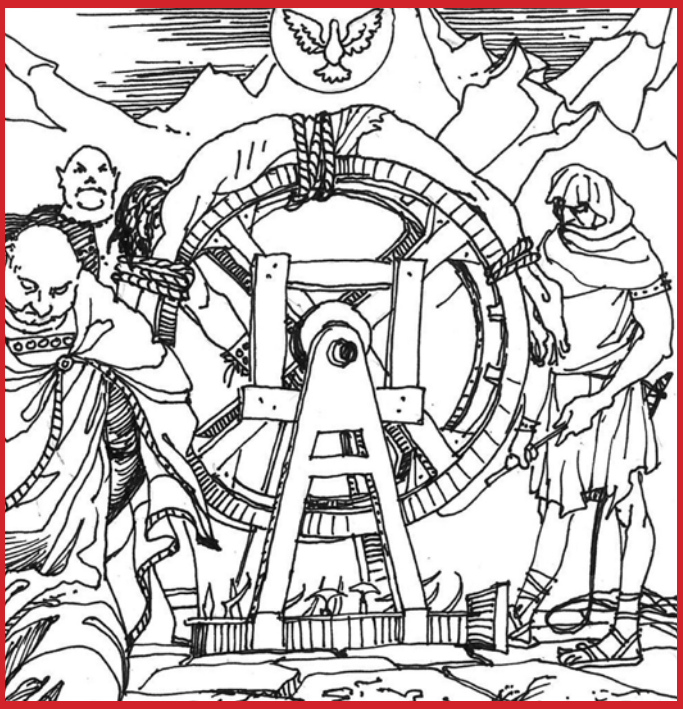

Хвърлили Георги в яма и покрили тялото му с негасена вар, а когато на следващия ден дошли, за да приберат костите на мъченика, понеже мислели, че е изгорял във варта, останали удивени от това, че мъченикът бил жив и здрав, и стоял отвързан посред ямата със светло лице и благодарящ на Бога. При вида на това чудо мнозина повярвали в Иисус Христос, но поради страх от мъчения и смърт, скрили вярата си и не смеели да я изповядат открито.

Императорът обаче не прославил Истинния Бог, а обвинил Георги в магьосничество и отново го подложил на жестоки мъчения.

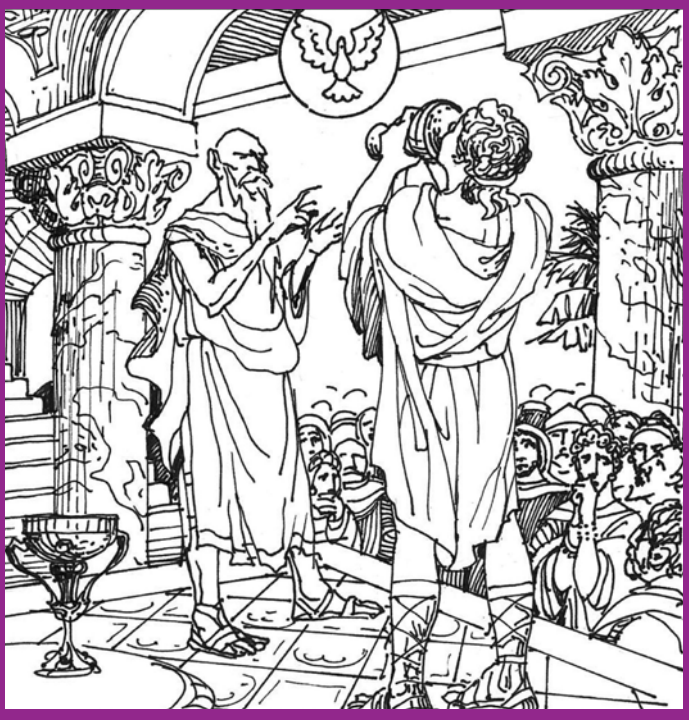

Георги призовавал непрекъснато Бога на помощ, славословел Го и Му благодарял за всичко и Бог му помагал да изтърпи стоически тежките наказания, а нощем изцелявал раните му. Много хора повярвали в Христос виждайки чудесата, които се случват с момъка. Само Диоклетиан се озлобявал все повече и повече към Георги.

Императорът повикал при себе си един велик магьосник на име Атанасий, който да пречупи Георги със своята сила. Магьосникът приготвил за светията няколко отровни питиета, но всички те му подействали като лековити напитки, което изумило присъстващите. Диоклетиан започнал да моли

Георги да му сподели с какви вълшебни хитрости си служи, а младият войн му отговорил, че силите, които му помагат не са земни, човешки, че те са от Христа.

Диоклетиан попитал какви чудеса още може върши Христос, а Георги отвърнал: „На слепите да възвръща зрението, куците да прохождат, прокажените да очиства, глухите да прочуват, немите да говорят, мъртвите да възкресява и всякакъв недъг да изцелява.” Тогава от Георги поискали да възкреси един близък на магьосника Атанасий човек, който наскоро бил починал. Атанасий признал, че за неговите богове това е невъзможно. Когато стигнали до мястото където починалият бил погребан, Георги паднал на колене и дълго се молил на нашия

Господ Иисус Христос. Когато свети Георги казал „Амин”, земята се разтърсила, и починалият човек възкръснал, славословейки Бога, Който го е върнал към живот. При вида на това необикновено чудо мнозина повярвали в Христа. Сред тях бил и магьосникът Атанасий. Диоклетиан не бил на себе си от гняв.

Георги отново бил изпратен в тъмницата. Докато бил там мнозина посещавали светеца за съвет, поучение или изцеление. По молитвите на Георги се случвали много чудеса.

Диоклетиан измислил ново изпитание. Да го предизвика да принесе жертва на бездушните идоли пред целия народ. Но светецът останал докрай верен на своя Бог и с молитва разбил идолите в храма. Тогава

царица Александра смело изповядала вярата си в Христос и заедно с Георги била осъдена на смърт. По пътя към мястото на изпълнение на присъдата, царицата непрекъснато се молела и често поглеждала към небето, след това за миг премаляла телом и тихо предала Богу дух. Георги също вървял с молитва и с радост преклонил глава пред палача.

Заради мъжеството и духовната победа над мъчителите, които не могли да го принудят да се откаже от християнството, а също и заради чудодейната помощ, която оказва на хората в опасност, наричат свети Георги Победоносец.

След славната си кончина, свети Георги извършил още повече чудеса, отколкото приживе.

Подготви: Йоанна Калешева
Илюстрира: Цветана Векова

Знаете ли, че:

СВЕТА ГОРА

Знаете ли, че има една страна, в която сградите са манастири, а жителите – монаси?

Тя се намира на юг от България, в една област на държавата Гърция и се нарича Света гора Атонска. Отделена е от външния свят с гъсти борови гори и лежи върху планински полуостров, до който се стига само по море.

Там природата е непокътната, дива и красива, а въздухът – кристално чист. В това уединено място, още преди повече от хиляда години започнали да се заселват отшелници, които изградили манастири и заживели в тях, далеч от шумния свят, в служба на Бога. Така, в течение на столетия била създадена монашеска държава, която съществува и до днес.

В нея има 20 големи манастири и 14 по-малки сгради – скитове, келии и др. В тях живеят монаси, които прекарват времето си в труд и молитви.

Всеки ден, още по тъмно, те стават за утринна служба в храма, която продължава с часове, а в празнични дни е особено дълга.

След това се залавят за работа - всеки там, където е изпратен от игумена – ръководителя на манастира. Някои се трудят в градините и лозята; други работят в кухните, чистят, посрещат и изпращат гостите – поклонници; трети се занимават с ръчен труд, като изписват икони, изработват кръстчета, броеници и др.

Вечер, след като се нахранят в общата трапезария, пак се събират за богослужение в храма и си лягат рано.

И така, всеки ден те прекарват в служба на Бога и на хората, като се молят за мира и спасението на целия свят.

Всеки манастир си има светец-покровител, който е на особена почит след Бог и Света Дева Мария и чиято икона или свети мощи вършат чудеса.

В Света гора има монаси от различни народности – българи, гърци, руснаци, сърби, румънци – от целия православен свят.

Един от най-хубавите манастири там е българският Зографски манастир, чийто светец-покровител е свети великомъченик Георги Победоносец.

Много поклонници от всички православни християнски страни посещават всяка година Света гора, за да се потопят в прекрасната духовна атмосфера, да се поклонят на чудотворните мощи и икони в манастирите и да измолят за себе си и за тези, които обичат, здраве и спасение.

Особено почитана в Света гора е Пресвета Богородица, която е взела под своя закрила това свещено място.

От древни времена се е съхранила традицията тук да се допускат само мъже – поклонници и то, след специално разрешение от манастирските власти.

Подготви: Валерий Андонов

Намерете правилния път от пристанището до Зографския манастир

ГВОЗДЕИ

Имало едно много сприхаво момче. Веднъж баща му дал торба с гвоздеи и поръчал всеки път, когато момчето не успее да сдържи гнева си или се скара с някого, да забива по един гвоздей в оградата.

В първия ден в оградата имало 37 гвоздея. През следващите седмици момчето се научило да запазва търпение и с всеки ден броят на забиваните в оградата гвоздеи намалявал. То разбрало, че е по-лесно да контролира темперамента си, отколкото да забива гвоздеи. Най-накрая дошъл денят, когато момчето нито веднъж не се прогневило. То споделило това с баща си, който му отговорил, че оттук нататък всеки ден, в който неговия син успее да се сдържи, може да изважда от оградата по един гвоздей.

Минавало време и един ден момчето било готово да съобщи на баща си, че в оградата не е останал нито един гвоздей. Тогава бащата хванал сина си за ръката и го завел до оградата: Добре си се справил, но виждаш ли, колко дупки има в нея? Тя вече никога няма да е такава, каквато е била преди. Когато се караш с човека или му казваш нещо неприятно, у него остава белег, подобно на тези дупки. И не е важно колко пъти ще се извиниш след това – белегът ще остане. Болката, причинена с думи, е не по-малка от физическата болка…

Преведе от руски език:
Диана Янчева
Илюстрира: Данаил Стаматов

МОЛИТВАТА „ОТЧЕ НАШ”

Отче наш,
Който си на небесата!
Да се свети Твоето име,
да дойде Твоето Царство,
да бъде Твоята воля,
както на небето,
тъй и на земята;
насъщния ни хляб
дай ни днес,
и прости нам дълговете ни,
както и ние прощаваме на
нашите длъжници,
и не въведи нас
в изкушение,
но избави ни от лукавия;
защото Твое е царството
и силата, и славата вовеки.
Амин.

Мили деца,
в този брой на списанието искам да ви запозная с най – известната молитва – „Отче наш”. Веднъж учениците на нашия Господ Иисус Христос пожелали да ги научи как да се молят. В отговор Той им казва тази молитва.Оттогава тя е известна като Господната, защото е дадена лично от Него. Ето защо, молитвата „Отче наш” е светиня за всички християни. Явява се образец за правилно молене. Чрез нея прославяме, благодарим на Бога и искаме онова, което ни е потребно. Хубаво е всеки ден, заставайки пред светите икони, с вяра да я изричаме. В следващите редове ще се запознаем какво представляват думите, съдържащи се в Господната молитва и посланията, които са отправени към всеки един от нас.

Отче наш, Който си на небесата

С първото слово на Господната молитва ние утвърждаваме нашата вяра в невидимия духовен свят, който ни заобикаля. Изразяваме вярата си в Бога – благия, всемогъщ, любящ и невидим за нас Баща. Той е наш създател(Отец), а ние негови деца. Небето е безгранично, прекрасно, тайнствено, символ на духовния свят.

Да се свети Твоето име

Бог – това е Светлина, Красота, Истина. Ние искаме целият свят да познае Бога. Като християни сме призвани да живеем така, че нашият живот да прославя името Божие.

Божието име е свято. Нужно е с голяма любов и благоговейно да го произнасяме.

Да дойде Твоето Царство

Призоваваме Бог да установи царството си в душите на всеки един от нас. Божието царство е праведност, мир и радост.

Да бъде Твоята воля както на небето, тъй и на земята

Тук изразяваме доверието си към Бога, без да се съмняваме в любовта и мъдростта Му. Той да стори онова, което е най – добро за нас. Да стане така, както Бог желае. Всичко – и радост, и трудност да приемаме като свята Божия воля, водеща ни към спасение. Не е достатъчно само да признаем Божията воля, но най-вече да се стремим да я осъществяваме. Както ангелите на небето смирено и предано служат на Бога, така и ние да им подражаваме тук на земята. Послушанието към Божията воля ни приближава към рая.

Насъщния ни хляб дай ни днес

Дай ни всичко, което за нас е необходимо днес. Не разкош и лукс, а само необходимите неща за живота. Храна, вода, облекло, жилище са основните нужди за нашето тяло. Господ ни учи да се надяваме на Него.Той винаги се грижи за нас. В духовно отношение „насъщния хляб” е светото Тайнство Причастие, което е необходимо да приемаме по-често. Чрез него се съединяваме с Господ Исус Христос, Който ни освещава и приобщава към вечния живот и Царството на Любовта.

И прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на нашите длъжници

Дълговете това са нашите грехове. Всеки ден, малко или много грешим с лоши постъпки, думи, мисли и чувства. От тях ни е тежко и неспокойно. Молим обичащия ни и благ Бог да ни прости, да заличи греховете ни. Той винаги прощава, виждайки искреното ни съжаление и готовност да вървим по пътя на доброто. Необходимо е обаче, ние също да даваме прошка на всички, които са сгрешили спрямо нас. Ако им простим, Господ и на нас ще ни прости. Прошката ни изпълва с мир и радост.

И не въведи нас в изкушение, но избави ни от лукавия

Изкушението е изпит за нас какво ще изберем - добро или зло. Молим Бога да не ни дава нещо, което не е по нашите сили. Просим Неговата помощ да устоим в доброто. Лукавият означава лъжец и хитър. Това е падналият, тъмният ангел, противник на Бога. Нарича се още дявол (клеветник). Той винаги се опитва да ни накара да извършим грях. Искаме Бог да ни защити и спаси от него. Никога да не попадаме под неговата власт.

Защото твое е царството и силата, и славата вовеки. Амин!

В края на молитвата изричаме тези думи, които се наричат славословие. Славим Небесния Отец като Велик Цар и Всемогъщ Бог, във властта на Който е нашият живот и нашето благополучие.

Подготви: Протойерей Дончо Александров

СПРИЯТЕЛЯВАНЕТО НА ПТИЦИТЕ

Бирманска приказка

Някога птиците не знаели какво означава приятелството и постоянно се карали. Щом се срещнели, веднага започвали:

- Аз съм по-добра от теб!

- Не, аз съм по-добра!

И тръгвала караница. Но веднъж фазанът срещнал враната. Не му се искало да се карат, затова казал:

- Ти си по-добра от мен, вранке!

На враната това много й харесало и тя вежливо отговорила:

- Какво говориш! Разбира се, че ти си по-добър!

Двете птици седнали и започнали да разговарят приятелски.

- Харесваш ми, вранке, - казал фазанът. – Искаш ли да живеем заедно?

- Добре, фазане, - отговорила враната.

И те заживели на едно голямо дърво. Живеели дружно и все повече се уважавали взаимно. Останалите птици не преставали да се чудят как фазанът и враната живеят заедно вече толкова време, без да спорят и да се карат. Не можели да повярват, че приятелството им е толкова здраво, и решили да ги изпитат.

Дошли при фазана, когато враната я нямало вкъщи, и попитали:

- Фазане, как може да живееш с толкова лоша врана?

- Защо говорите така? Враната е по-добра

от мен и ми оказва чест като живее с мен на едно дърво.

На другия ден, когато фазанът отсъствал от дома, птиците дошли при враната и попитали:

- Вранке, как може да живееш с толкова лош фазан?

- Защо говорите така, - отговорила враната. – Фазанът е по-добър от мен и ми оказва чест като живее с мен на едно дърво.

Птиците много харесали отношението на фазана и враната един към друг и се запитали:

- А защо и ние да не живеем така, както живеят фазанът и враната: без каранници?

Оттогава птиците станали приятели и заживели мирно и дружно.

Преведе от руски език: Диана Янчева
Илюстрациите подготвиха децата от школата по изобразително изкуство към храм „Св. Атанасий“ - Варна, с ръководител Тереза Зиковска

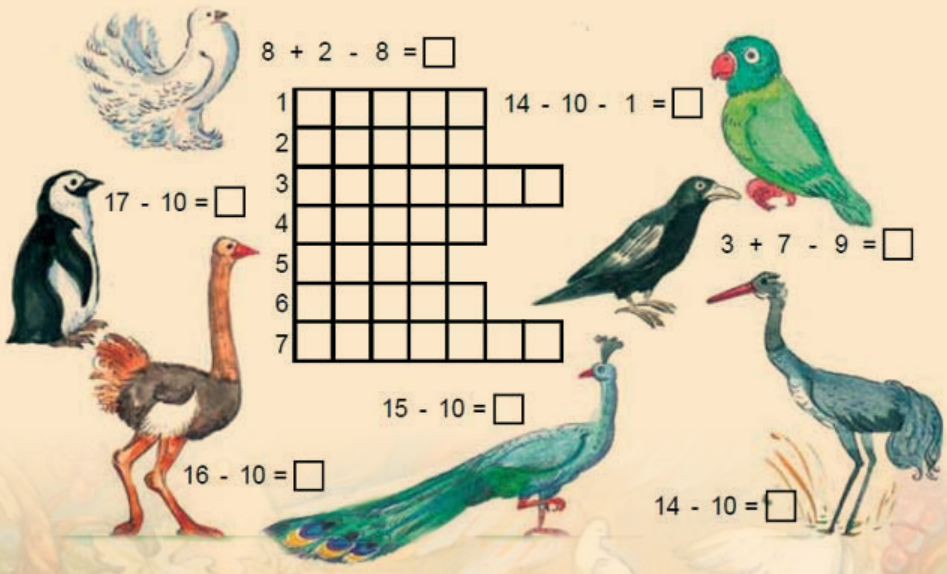

Решете уравненията, за да разберете в кои полета да напишете имената на нарисуваните птици.

АРХИМАНДРИТ СЕРАФИМ

Мили деца,

В този брой ви представяме стихотворения от **арх. Серафим (Алексиев)** – обичан български свещеник, богослов, писател и поет.

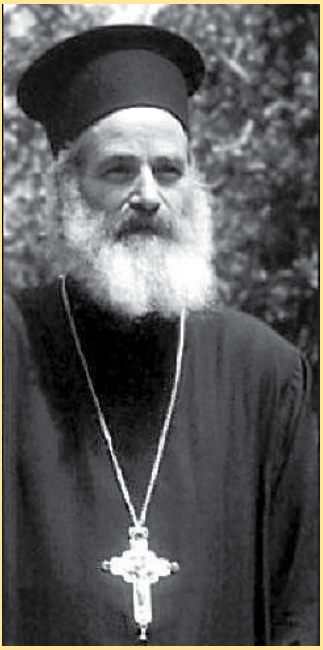

Преди 101 г. в Македония, с. Горно Броди в бедното и благочестиво семейство на Георги и Неделя Алексиеви се ражда трети син. Наричат го Стоян. Година след раждането му, по време на Междусъюзническата война, семейството напуска родния край и се заселва в гр. София. Децата наследяват искрената вяра в Бога и любовта към Църквата от майка си. Бащата е потомствен камбанолеяр и двамата му по-големи сина – Димитър и Атанас поемат занаята. Стоян завършва Софийската духовна семинария като първенец на випуска и на 20 години постъпва в Богословския факултет на Софийския университет. Две години по-късно, получава стипендия за следване в известния Старо-католически богословски факултет на университета в Берн (Швейцария). В чуждата страна той живее бедно. Постоянният недоимък и усилената умствена работа го изтощават и Стоян се разболява от туберкулоза. По Божия милост той се излекува, но здравето му остава завинаги слабо. Въпреки сериозното изпитание, завършва успешно Бернския университет и на 25 години получава научната степен доктор на богословието. Знанията и владеенето на няколко езика, обаче, не го възгордяват. Във всичко, което прави и в отношенията с другите, той проявява скромност, смирение и сърдечна чистота.

Скоро след завръщането си в родината, посещава Рилския манастир, за да се помоли на преподобни Иван Рилски за по-нататъшния си жизнен път. Там се среща със Архиепископ Серафим (Соболев). За Стоян срещата им има съдбоносно значение. Беседите между двамата укрепват стремежа му да тръгне по пътя на монашеството. По-късно светител Серафим става негов наставник и духовен отец.

Когато е на 28 г., Стоян приема монашество с името Серафим, в чест на преп. Серафим Саровски, когото той дълбоко почита и на когото посвещава една от любимите книги на българските православни читатели – "Св. Серафим Саровски".

Арх. Серафим преподава в Пловдивската и Софийската духовни семинарии и в Духовната академия в София.

Той развива и дадения му от Бога писателски талант. В своите книги като „Нашата вяра", "Нашата надежда", "Нашата любов" и много други, той задълбочено, но достъпно излага началата на духовния живот, обогатява и утешава вярващите. Наред с това, арх. Серафим пише и стихотворения. Те говорят направо на сърцето и пленяват със своята искреност и топлота.

Подготви: Миглена Стаматова

ВЕЛИКДЕН

Кротко се усмихна пролетта
и закрачи тихо в долината.
Почна да пилей безброй цветя
по ливадите между тревата.

Заиграха топли ветрове
в сливите, разцъфнали набързо.
А от белоснежни върхове
спуснаха се с песен шумни бързеи.

Забръмчаха хиляди пчели
блага вест от цвят на цвят понесли.
Грейнали, отсрещните скали
сякаш се усмихваха по-весели.

Литнаха с копринени крилца
из простора пъстри пеперуди.
От селата и града деца
припнаха в полето като луди.

Празникът бе вече близо тук.
И когато с чудната си песен
славейчето долетя от юг
всички поздрави с

„ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!“

Архимандрит Серафим

ТЕМЕНУЖКА

Синьо пламъче в тревата!
Теменужка е това!
Скромно дигнала глава,
пие мълком светлината.

Ний я тъпчем. Тя мълчи
И не спира да ухае.
Да се сърди тя не знае.
С кротки гледа ни очи.

Що се в образа ù крие?
– Нежност! Доброта! Любов!
Тя не цвете е, а зов
като нея да сме ние!

Архимандрит Серафим

АДАМ И ЕВА

Здравей мило дете! Ще ти разкажа една случка от детството си. Имах много добра приятелка, казваше се Ангелина. Заедно играехме и учехме уроците си. Тя имаше в стаята си часовник с кукувица. На всеки кръгъл час кукувичката излизаше от къщичката си и кукаше толкова пъти, колкото часа показваха стрелките му. Ангелина много харесваше часовника. Затова родителите й го бяха поставили на стената в нейната стая. Тя трябваше да го пази и да внимава да не се счупи.

Един ден заедно учехме уроците си в нейната стая, когато по едно време от часовника излезе кукувичката и започна да кука. Загледах се в него. Стана ми любопитно как работи механизмът му. Помолих Ангелина да свали часовника, за да го разгледам отблизо. Тя не се съгласи. Страхуваше се да не се счупи. След малко й се наложи да излезе от стаята и останах сама. Реших да се кача на стола и да сваля часовника от стената. За беда, докато го разглеждах, загубих равновесие и го изпуснах . Той падна на пода и се счупи. Ангелина много се натъжи. Не й се извиних, а започнах да се защитавам. Обясних, че часовникът е бил закачен много нависоко и ми е било трудно да го достигна. Заради това съм загубила равновесие и съм го изпуснала. За да я утеша, й казах, че ще й купя друг, много по-хубав от този. Ангелина не само, че не се утеши, но ми се и разсърди.

След време разбрах, че приятелката ми е заминала да живее със семейството си в друг град. Стана ми много мъчно. Надявах се, че скоро след случката с часовника ще ме потърси. Споделих случилото се с дядо ми, а той ми разказа следната история:

„Създал Бог планетата Земя. Тя била много красива. Имало морета, реки, високи планини, просторни поля и безброй видове растения и животни. Зарадвал се Бог на прекрасното си творение. Решил, че Му трябва приятел, който да се грижи и да обработва Земята. И Бог сътворил човека. За разлика от животните, човекът бил надарен с безсмъртна душа. Бил способен да мисли, да разсъждава, да чувства. Имал и свободна воля. Можел сам да взема решения и да определя постъпките си. Да избира да върши добри или лоши дела. Бог нарекъл човека Адам. За да не бъде Адам самотен, Бог създал жената. На нея дал името Ева.

Адам и Ева живеели в прекрасна градина, наречена Рай. Животът им бил много щастлив и спокоен. Хранили се с плодовете на дърветата. Не чувствали никога глад, страх, умора и страдание от болести. Нямали нужда и от дрехи. Най-много се радвали на приятелството си с Бог. Той много обичал хората и често разговарял с тях.

За да изпита любовта на Адам и Ева към Него, Бог им забранил да ядат от плодовете на едно единствено дърво, което се намирало по средата на Рая. Предупредил ги, че ако нарушат заповедта Му и ядат от забранения плод, ще умрат.

Дяволът, който е противник на Бог, поискал да унищожи любовта между Бога и хората, като ги накара да нарушат единствената Божия заповед. Решил да приеме образ на змия и да заговори Ева. Веднъж, докато Ева се разхождала, змията я извикала. Попитала я, дали е вярно това, че Бог не дава на хората да ядат от плодовете на дърветата в райската градина. Ева се изненадала от въпроса и пояснила, че не може

да се ядат плодовете само на едно от дърветата, защото ако ядат от тях, ще умрат. Змията излъгала Ева, че знае истината за дървото и че това, което Бог им бил казал, не било вярно. Обяснила, че ако изядат плод от него, не само, че няма да умрат, но ще станат като Бога. Ще бъдат могъщи и ще придобият всички знания.

Докато Ева слушала змията, й се приискало и тя да бъде като Бог. Представила си колко велика ще бъде. Решила да опита – изяла един плод. Потърсила Адам и го убедила и той да яде. Но какво се случило? Дали имало някаква промяна в тях? Огледали се и единственото нещо, което забелязали, било че и двамата са голи. Изпитали срам. Покрили телата си с листа и се скрили зад дърветата. Бог, за Когото няма тайни, знаел какво се е случило с Адам и Ева. Повикал ги, но те продължили да се крият. Бог попитал Адам защо се крие. А той му отговорил, че изпитва срам понеже е гол. Бог продължил да разпитва Адам. Питал го кой му казал, че е гол и дали не е ял от плодовете на забраненото дърво. Той вместо да поиска прошка, започнал да се оправдава, че не е виновен, и че Ева го принудила да яде. А тя като чула, че Адам нея обвинява, се защитила, като обяснила, че няма никаква вина, защото змията така я подучила да направи. Така първите хора съгрешили, като нарушили единствената заповед дадена им Бога. Не поискали прошка от Него и Той ги изгонил от Рая. Ако бяха се разкаяли, добрият Бог вероятно би им простил.

Извън Рая животът на Адам и Ева станал труден. Адам трябвало много да работи, за да изкара прехраната за себе си и жена си. Вече започнали да изпитват страх, умора, страдания от болести.

Бог не престанал да обича хората. Той им обещал, че след много години ще изпрати на земята Спасител, който ще ги избави от греховете им и ще им възвърне райското щастие.

Докато слушах дядо, осъзнах грешката си. Трябвало е да поискам прошка от Ангелина, а не да търся оправдание. Но, за съжаление, приятелството ми с нея беше вече загубено. Дядо ме успокои, че все още има надежда. Предложи ми да й напиша писмо. В него да обясня, че съм осъзнала грешката си и че я моля за прошка. Зарадвах се. Веднага се захванах с писането. Не след дълго получих отговор от Ангелина. Канеше ме на гости. И на нея й било много мъчно за мен. Искала да се видим и да ми покаже новия си дом.

От разказа на моя дядо, се научих винаги, когато извърша лоша постъпка или обидя някого, незабавно да поискам прошка. Тя е чудо, което успокоява душата и носи мир и любов между хората.

Подготви: Филка Лефтерова

БАЩА И СИНОВЕ

Един баща заръчал на синовете си да живеят в мир и съгласие. Виждайки, че те не слушат заръката му, един ден той ги помолил да донесат метлата и им казал:

- Счупете я!

Колкото и да се мъчили, не могли да я счупят. Тогава бащата развързал метлата и наредил да чупят пръчица по пръчица.

Те лесно счупили всичките пръчици поотделно.

Бащата казал:

- Същото важи и за вас: ако живеете в мир и съгласие, никой няма да ви надвие; ако пък все се карате и сте постоянно разделени, всеки лесно ще ви погуби.

Преведе от руски език: Диана Янчева
Илюстрира: Данаил Стаматов

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

В една местност се появил избягал каторжник – Тома Боздугана. Той бил жесток и безпощаден. Не проявявал милост към никого. Казват, че били жестоки с него и затова той свирепствал сега, сякаш отмъщавал на всички. По какви ли не начини не се опитвали да го хванат, дори разрешили и да го убият като бясно куче. Но нищо не ставало: Тома, като вълк, усещал засадата и винаги излизал невредим.

В нощта срещу Възкресение Христово всички отишли на служба в храма. Само в една богата къща останало болно момче и пазачите. Когато родителите се върнали, видели, че вратите са отворени, а пазачите спят дълбоко.

- Идвал ли е някой? – попитали сина си.

- Един чичко дойде. Голям-голям, с черна брада. Дадох му яйчице, което сам

оцветих, и му казах: „Христос воскресе!”. Той ме погледна и отговори: „Воистина воскресе!”. После остави нещо на леглото ми и избяга.

Погледнали родителите, а в легълцето лежял боздуган. В стари времена е имало такова оръжие. Всичко станало ясно: Тома-каторжникът ги бил посетил. Бързо вдигнали тревога и събрали потеря. Когато излезли на площада пред църквата, видели: стои на колене Тома и, без да спира, гледа кръста. Понечили да го хванат, а той, като видял народа, силно извикал:

- Христос воскресе!

Народът му отговорил:

- Воистина воскресе!

Дошъл свещеник с кръст, погледнал изпитателно разбойника и поздравил:

- Христос воскресе!

А онзи радостно:

- Воистина, воистина воскресе!

- Ще целунеш ли кръста? – попитал свещеникът.

- Не съм достоен, - със съкрушение приклонил глава Тома.

Но отчето го благословил и доближил кръста към устните му. Кой знае какво се случило в душата на разбойника? Но след докосването на светинята той трепнал и паднал. Завързали го и го завели в полицията. Той не се съпротивлявал, а на всички въпроси отговарял с думите на момчето: „Христос воскресе!” и при това, сякаш нещо подавал на хората.

Лекарите решили, че Тома се е побъркал, но отецът строго казал:

- Преди е бил безумен и се е намирал в плен на духовете на злобата. Сега душата му се е просветила.

И го взел под свое покровителство.

Скоро местността била поразена от епидемия и стотици хора умирали. Тогава Тома се проявил като Божи човек: без да се бои от заразата, се грижел за болните. Утешавайки нещастните, той им говорел все едно и също: „Христос воскресе!”. Застудило се и болестта отстъпила. Сетили се докторите за своя блажен помощник, но не могли да го открият – сякаш изчезнал някъде. След години хората се натъкнали на една пещера. От нея излязъл отшелник и им казал главното, което станало в неговата душа:

ф		п		з		р		с		н		р		б		н		р		й		п		д		р		д

Мили деца, за да разберете какво е казал отшелника на хората в пещерата, е нужно до всяка буква в квадратчетата да напишете буквата, която е след нея в азбуката.

Преведе от руски език: Диана Янчева
Илюстрира: Данаил Стаматов

ПОСТ И ИЗПОВЕД

Какво представлява постът?

Да постиш означава не само да не се храниш с месо, мляко, сирене, яйца, шоколади и лакомства, но и да се стремиш да не вършиш нищо лошо. Да не се караш, отговаряш, обиждаш, а да вършиш добро, което да създава радост във всички. Постът е движение към Бога. Да бъдеш по-близо до Него. По време на поста се отказваш от нещо любимо. Може например да не гледаш интересно филмче по телевизията, а през това време да помогнеш на родителите си. Преди големите празници има постни дни. Чрез тях християните се подготвят, за да посрещнат по - пречистени големия празник. Децата постят след седем годишна възраст. Те не постят така, както големите хора. Родителите, заедно с децата, е необходимо да попитат своя духовен отец как да постят.

Защо е нужно да се изповядваме?

Виждали сте как по мебелите полепва прах. Ако те дълго време не се чистят, стават мръсни. Така е и с нас човеците - за да сме чисти, трябва да спазваме хигиена. Освен за тялото, нужно е да се грижим и за душата. Всеки ден извършваме по нещо лошо –било с думи, с мисли или с постъпки. Това са грехове спрямо Бога и човеците. Така духовно се замърсяваме. Става ни тежко. Как да се очистим? Има начин. Необходимо е да отидем в храма при свещеника и да се изповядаме. Казваме греховете, които сме сторили, съжаляваме и искаме да се поправим. Изповедта е едно от седемте тайнства на Църквата. Установено е от нашия Господ Иисус Христос. Той е дал власт и сила на свещениците да прощават греховете. Тайнство е, защото невидимо Бог присъства и слуша изповедта ни. Ако Той види нашето искрено разкаяние за греховете ни, дава ни прошка, духовна чистота и сила да се поправим. Децата се изповядват след седем годишна възраст. Най-добре е родителите заедно с детето си, да се срещнат със свещеник, за да им обясни по-подробно как да се подготвят за изповед.

На въпросите отговори:
протойерей Дончо Александров

ЗЛИЯТ КНЯЗ

Имало едно време зъл и високомерен княз. Той мислел само за това как да подчини на своята власт целия свят, та всички да се боят дори при споменаването на името му. И ето нахлувал той в чуждите земи с огън и меч; войните му тъпчели нивите и палели селските къщи; червените езици на пламъците обхващали листата на дърветата, а плодовете се изпичали по овъглените клони. Злите духове не можели да постъпват по друг начин. Но князът си мислел, че нещата се нареждат както трябва. Ден след ден растяло неговото могъщество, името му всявало ужас сред хората, а късметът го следвал във всичките му деяния. От покорените градове той изнасял злато и богати съкровища и в столицата се натрупали несметни богатства - никъде по света не можело да се види подобно нещо. Той заповядал да се строят великолепни дворци, църкви и арки, и всички, които виждали тези чудни постройки, казвали: „Какъв велик княз!" Те не мислели за бедствията, които князът довеждал в чуждите земи, не чували стенанията и жалбите, носещи се из ограбените и опожарени градове.

Самият владетел се любувал на златото си, на великолепните сгради и си мислел: „Какъв велик княз съм аз! Но това не ми е достатъчно! Искам още! Ничия власт на света не трябва да се равнява на моята, камо ли да я превъзхожда!"

И започнал той войни с всичките си съседи и ги покорил.

По негова заповед пленените крале били приковавани със златни вериги към колесницата му всеки път, когато той се готвел да обиколи улиците на столицата. Когато пък се хранел, те трябвало да лежат в краката му и в краката на неговите придворни и да събират къшеите хляб, които им били хвърляни.

Най-накрая князът заповядал да бъдат издигнати негови статуи по площадите и в дворците; той искал да ги постави и в храмовете, пред олтара на Господа, но свещениците казали: „Княже, ти си велик, но Бог е по-велик от теб, ние не смеем да сторим това."

– Добре тогава! – казал злият княз. – Ще покоря и Бога тогава!

И, заслепен от безумна гордост, заповядал да бъде построен чуден кораб, с който да полети във въздуха. Корабът бил изрисуван с различни бои и приличал на паунова опашка, обсипана с хиляди очички, но всяко око било оръжейно дуло. Князът се качил на кораба и с натискането само на една

пружина, от оръжията се изстрелвали хиляди куршуми, а след това отново се зареждали сами. Сто могъщи орли били впрегнати в кораба и ето - той полетял във въздуха към слънцето. Земята едва се виждала долу, планините и горите изглеждали в началото като разорано поле, после като нарисувани върху плоска географска карта, а накрая съвсем изчезнали в облачната мъгла. Все по-високо и по-високо се вдигали орлите; тогава Бог изпратил един от безчислените си Ангели, но злият княз го посрещнал с оръжеен залп. Куршумите отскочили от блестящите криле на Ангела като градушка; само една-единствена капчица кръв протекла от белоснежното крило и паднала на кораба. Дълбоко се врязала в дървото и притиснала дъното на кораба със страшна сила, сякаш била огромен къс олово. Корабът полетял надолу с неимоверна бързина; могъщите криле на орлите се пречупили; вятърът силно свирел в ушите на княза; облаците дим, издигащ се от опожарените градове, го обграждали отвсякъде и приемали чудовищни форми - на огромни раци, протягащи към него здравите си щипки; търкалящи се скални късове и огнедишащи дракони. Князът лежал на дъното на кораба полумъртъв от страх. Най-накрая корабът заседнал в гъстите клони на горските дървета.

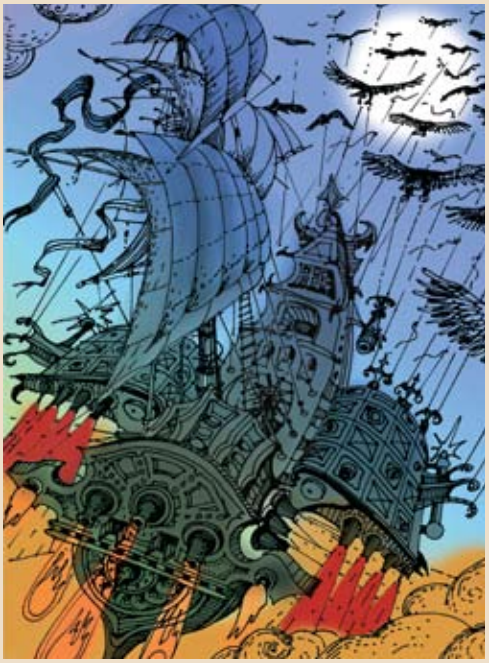

– Аз ще победя Бога! – казал владетелят. – Дадох си клетва да Го победя, и това трябва да стане! – Заповядал да бъдат построени нови въздушни кораби – строили ги седем години. Заповядал също да коват мълнии от най-твърда стомана, за да превземат твърдината на небето с приступ, и събрал войни от всички краища на своето владение; войските покрили земите надлъж и нашир. Войните били готови да се качат на корабите, князът дошъл до своя кораб, но Бог изпратил срещу него рой комари - само един малък рой комари. Насекомите бръмчали наоколо и жилели ръцете и лицето му. Той злобно извадил меча си, но разсичал само въздуха с него, неуспявайки да улучи комарите. Тогава заповядал да му донесат от най-скъпите килими и да го обвият целия от глава до пети, за да не може нито един комар да го достигне с жилото си. Заповедта му била изпълнена, но един комар се изхитрил да се вмъкне под най- долния

килим, влязъл се в ухото му и го ужилил. Сякаш огън пламнал в кръвта на княза, отрова проникнала в мозъка му, и той смъкнал всички килими от тялото си, разкъсал дрехите си и започнал гол да се мята и да скача пред тълпите от свирепи войници, а онези само се подигравали на безумния княз, който искал и Бога да победи, а сам бил победен от един комар!

Автор: Ханс Кристиан Андерсен
Преведе от руски език:
Йоанна Калешева
Илюстрира: Цветана Векова

Помисли и отгатни

Открийте и обозначете кой шлем (каска) на кого е.

САЛАТА „ВЕЛИКДЕНСКА РАДОСТ“

Здравейте, малки приятели! В този брой на Камбанка бих искала да ви предложа вкусна рецепта за салата с яйца. И така, скъпи деца, преди да започнем работа, трябва да измием ръцете си старателно със сапун и топла вода. Момиченцата да вържат дългите косички, всички сложете престилки, за да запазите дрешките си чисти!

Необходими съдове за приготвяне на ястието:

средно голяма салатена чиния или плато
малко ножче
дъска за рязане на продуктите
купа, вилица

Необходими продукти за салатата

4 бр. сварени яйца
1 кафена чаша извара
2 с.л. кисело мляко
4 бр. зелени маслини без костилка
4 бр. черни маслини без костилка
2 репички
3-4 листа от зелена салата (маруля)
Сол на вкус (за предпочитане по-малко количество)

Начин на проготовленвие:

1. Измийте листата на салатката старателно с вода. Подредете ги в платото.

2. Обелете внимателно яйцата. Отделете белтъците от жълтъците. Това ще направите с помощта на ножче. Направете четири разреза на белтъка, като започнете от върха на яйцето и

продължите до най-долната точка.Трябва да ви се получат четири бели листенца от белтъка на яйцето.

3. Сложете жълтъците в купичката, прибавете изварата и киселото мляко, подправете с малко сол. С помощта на вилицата намачкайте възможно найфино.

4. Прехвърлете яйченото пюре върху зелената салата. Трябва да го оформите като топка. Подредете белтъците около пюрето, така че да заприлича на цвете.

5. Нарежете всяка маслина на четири колелца. Разменете по две от резенчетата, така че да се получат разноцветни маслинки, когато съедините частите отново. Сложете маслинката върху пюрето.

6. Разрежете репичката на две половини, от половината изрежете 6 тънки резенчета. Поставете от двете страни на маслинката по едно резенче репичка. Ето така направихме чудна пчеличка. По този начин можете да си измайсторите колко си искате пчелички. Подредете ги върху салатката както на вас ви харесва.

Поднесете салата на великденската трапеза с усмивка и всички ще останат очоровани от вашата сръчност и внимание. Добър апетит!

Подготви: Десислава Моллова

НА ДЕЦАТА ЗА ДУШАТА

Петьо се шляеше из къщи. Всичките играчки му бяха омръзнали. И ето, че майка му поръча да отиде до магазина като му каза:

- Съседката ни, леля Мария, си счупи крака. Няма кой да й купи хляб. Едва се движи. Хайде, ще й се обадя да я попитам, дали й трябва нещо от магазина.

Леля Мария много се зарадва на обаждането. А когато момчето й донесе цяла торба с продукти, тя не знаеше, как да му се отблагодари. Неизвестно защо показа на Петьо празната клетка, в която доскоро живеел папагал, който бил единственият й голям приятел. Леля Мария се грижела за него, споделяла с него мислите си, а той взел та отлетял. Сега няма на кого да каже една дума, няма за кого да се грижи. А що за живот е това, когато няма за кого да се грижиш?

Петьо погледна празната клетка, патериците, представи си, как леля Мария едва се придвижва из празния апартамент, и в главата му дойде неочаквана мисъл. Той отдавна събираше пари, които му даваха за играчки. Все не можеше да си намери нещо подходящо. И ето, че му се появи идея: да купи папагал за леля Мария. След като се сбогуваха, Петьо излетя на улицата. Прииска му се да влезе в зоомагазина, където бе виждал различни папагали. Но сега той ги гледа-

ше с очите на леля Мария и не можеше да разбере кой е най-подходящият за нея.

Петьо реши да разпита съседката за беглеца. На следващия ден той каза на майка си:

- Обади се на леля Мария… Може би й трябва нещо.

Майка му застина за миг, после го прегърна и каза:

- Ето че ставаш човек.

Петьо дори се обиди:

- По-рано не бях ли човек?

- Беше, разбира се, - усмихна се майка му, - но сега и душата ти се събуди. Слава на Бога!

- А какво е това душа?

- Това е способността да обичаш.

Майката погледна сина си изпитателно:

- Може би сам ще й се обадиш?

Петьо се смути. Майка му набра номера:

- Здравей, Мария! Петьо иска нещо да те пита. Ей сега ще му предам слушалката.

В тази ситуация нямаше друг избор и Петьо каза смутено:

- Лельо Мария, искате ли да ви купя нещо?

Какво се случи точно, Петьо не успя да разбере, но съседката му благодари с някакъв необичаен глас. Благодари му и го помоли да й купи мляко, ако отива до магазина. От друго нямала нужда.

Когато Петьо звънна на звънеца, чу как леля Мария бърза да се придвижи с патериците до вратата. Тя не искаше да го кара да чака.

Докато съседката търсеше пари, за да си плати заръчаното, момчето сякаш случайно започна да я разпитва за изчезналия папагал. Леля Мария му разказа и за цвета му, и за поведението.

В зоомагазина имаше няколко подобни папагалчета. Петьо избира дълго. Когато донесе подаръка си на леля Мария, не мога да ви опиша, какво стана! Познайте сами!

Скъпи деца! До вас също живеят самотни, болни или стари, безпомощни хора. Как се отнасяте към тях? Помогнахте ли поне веднъж на някого, който има нужда от това? Помислете за това…

Преведе от руски език: Диана Янчева
Илюстрациите подготвиха децата от школата по изобразително изкуство към храм „Св. Атанасий“ - Варна, с ръководител Тереза Зиковска

КОТКАТА И МИШКИТЕ

Събрали се мишките на зелената поляна в кръг и започнали да размишляват как да се спасят от котката. Излязла в средата на кръга една мъдра мишка и казала:

- Котката е мустаката, лапите ѝ са мекички, но ноктите – острички, ушенцата са малки, но чуват всичко, оченцата горят като огънчета. Котката през деня спи на топло, а през нощта ходи и ни дебне нас, горките мишлета. Животът ни е тежък, а участта ни е само да въртим опашки в дупката и да се страхуваме да излезем.

Хайде да закачим на котката камбанка! Щом котката тръгне да се приближава към нас, ние ще разбираме това по звъна на камбанката.

Зарадвали се мишлетата и решили така и да направят. Но ето, че дошло времето да закачат камбанката и мишлетата започнали да спорят. Едното казало: „Ти иди", другото: „Не, ти отиди", третото: „Не, не, ти"…

Така спорят и до днес – кой от тях да отиде да закачи на котката камбанката.

Преведе от руски език: Диана Янчева
Илюстрациите подготвиха децата от школата по изобразително изкуство към храм „Св. Атанасий" - Варна, с ръководител Тереза Зиковска

Усмихни се...

Пътуваме с колата. След като за пореден път преминаваме през неравностите по родните ни пътища, се чува възмутен глас от детското столче:

- Ама стига сте друсали! Пак ми падна пръстът от носа.

***

- Мамо, кажи ми, справедливо ли е да те накажат за нещо, което не си сторил?

- Не, разбира се.

- Ами, защо тогава учителят ме наказа, затова че не съм си написал домашното?

***

- Писаха ти двойка, а ти си пееш!

- Ама аз пея тъжни песни!

***

- Мамо, събрах тревичка за татко кон, за мама конка и за малкото конче

- Добре си направила, Анди. Но да знаеш, че майката на кончето се нарича кобила.

Малко по-късно:

- Мамо, виж! Събрах още тревица за татко кон, за мама коница и за малкото конче.

Подготви: Йоанна Калешева

Помисли и отгатни

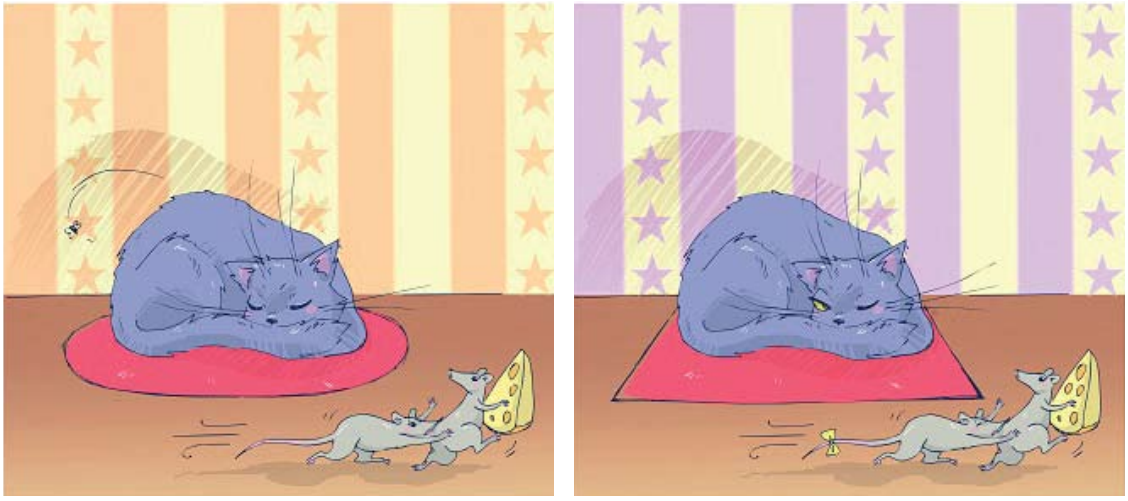

Открий 8-те разлики между двете картинки.

КРЪСТОСЛОВИЦА

1. Ръководител на манастир.
2. Как се казва ангелът, възвестил на Дева Мария благата вест?
3. Кой Евангелист е описал в Библията събитието, празнувано в деня на Благовещение?
4. Едно от седемте тайнства, в което се прощават извършените грехове.
5. Кое животно е подмамило Ева да изяде плод от забраненото дърво в райската градина?
6. Кой великомъченик е покровител на българския Зографски манастир на Света гора?
7. На територията на коя държава се намира Света гора?
8. Как се нарича периодът, в който се отказваме от блажна храна и някои развлечения?
9. Как се е казвал първият човек?
10. При управлението на кой император св. Георги бил подложен на мъчения и защитил вярата си в Христа?

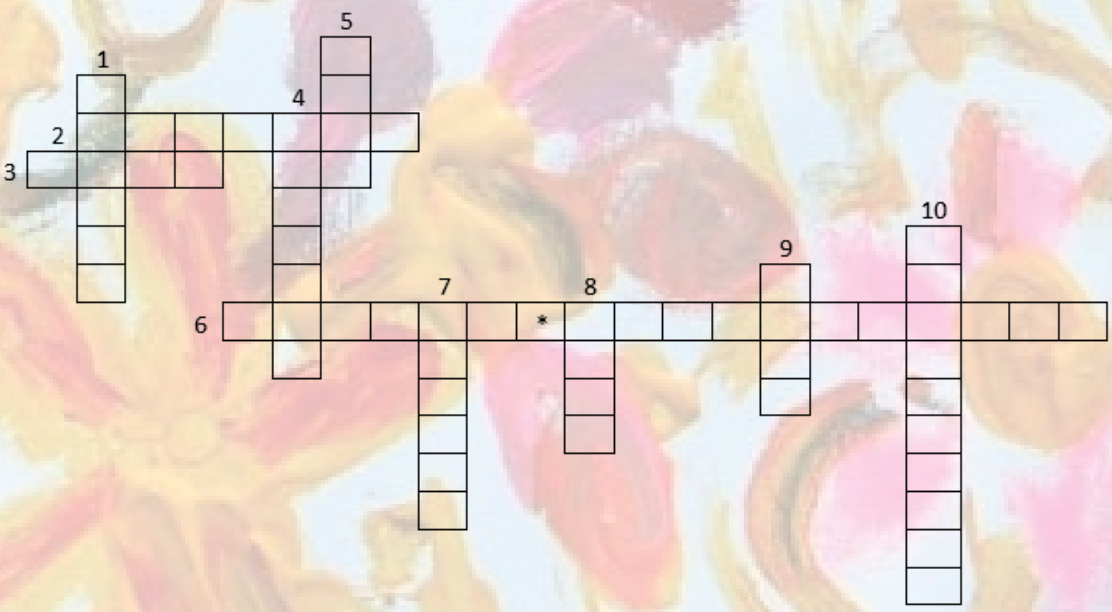

СЪДЪРЖАНИЕ

БЛАГОВЕЩЕНИЕ 1
ВЪРБОВИ КЛОНКИ 2
УКРАСА НА БОЯДИСАНИ ЯЙЧИЦА. 3
СВЕТИ ВЕЛИКОМЪЧЕНИК ГЕОРГИ 6
СВЕТА ГОРА. 10
ГВОЗДЕИ. 13
МОЛИТВАТА „ОТЧЕ НАШ” 14
СПРИЯТЕЛЯВАНЕТО НА ПТИЦИТЕ 16
АРХИМАНДРИТ СЕРАФИМ. 18
АДАМ И ЕВА 20
БАЩА И СИНОВЕ. 22
ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ! 22
ПОСТ И ИЗПОВЕД 24
ЗЛИЯТ КНЯЗ 25
ПОМИСЛИ И ОТГАТНИ 27
САЛАТА „ВЕЛИКДЕНСКА РАДОСТ“ 28
НА ДЕЦАТА ЗА ДУШАТА. 30
КОТКАТА И МИШКИТЕ 32
УСМИХНИ СЕ 34
ПОМИСЛИ И ОТГАТНИ 34
КРЪСТОСЛОВИЦА. 35

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:

Протойерей Дончо Александров, Йоанна Калешева, Диана Янчева, Филка Лефтерова, Цветана Векова, Миглена Стаматова, Десислава Моллова, Данаил Стаматов, Валя Марчелова, Тереза Зиковска

ДЕТСКИ ХОР - РЕПЕТИЦИИ

Всяка събота от 10.:30 до 11:00ч.

Ръководител: Евгения Григорова

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 10:30 до 11:00ч.

Ръководител: Филка Лефтерова

ШКОЛА ПО ИЗОБРАЗИТЕЛНО ИЗКУСТВО

Всяка събота от 11:30 до 12:30ч.

Ръководител: Тереза Зиковска

ШКОЛА ПО АКТЬОРСКО МАЙСТОРСТВО

Всяка неделя от 11:30 до 12:30ч.

Ръководители: Стефан Златарски, Мариета Златарска

ШКОЛА ПО ИКОНОПИС ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 11:00ч.

Ръководители: Катя и Младен Костадинови

ЗАПИСВАНИЯ В ХРАМА
ЗАНИМАНИЯТА СА БЕЗПЛАТНИ И СЕ ВОДЯТ ОТ СПЕЦИАЛИСТИ

Рисунките на 2 и 3 корица са на деца от школата по изобразително изкуство към храм „Св. Атанасий“

4 корица "Благовещение", маслени бои, художник Тереза Зиковска

Храм „Св. Атанасий“, гр. Варна, ул. „Граф Игнатиев“ 19, тел: 052/ 63 97 16

www.sv-atanasii-varna.org

Разпространява се безплатно